

РЕШЕНИЕ

№ 1660

гр. София, 15.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 17.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **5863** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл.84, ал.3 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Х. С., гражданин на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], против Решение № 6299/27.05.2024 г., издадено от Председателя на ДАБ при МС, с което на оспорващия е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, немотивирано, постановено в противоречие с административно-производствените правила и материалния закон. Чужденецът излага доводи, че неправилно не е кредитирана бежанската му история. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, процесуалният му представител адв.Н., назначен по реда на Закона за правната помощ, поддържа жалба, моли за отмяна на обжалваното решение и връщане преписката на административния орган за ново разглеждане.

Ответникът - Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в съдебно заседание се представлява от юк.Х., който оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на

международна закрила вх.№ ВР-13-699/06.04.2023 г. по описа на ПМЗ –[жк], РПЦ-С. към ДАБ. На същата дата жалбоподателят е регистриран с имената Х. С., гражданин на И., мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], И., гражданин на И., етническа принадлежност – персиец, религия – протестант, семейно положение – женен. Неговата самоличност е установена въз основа на подписана декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ.

От административната преписка се установява, че Х. С. е напуснал нелегално И. през м.януари-февруари 2023 г., като първоначално се е установил в Турция, където е останал месец и половина. В Република България е влязъл нелегално.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с реф.№ BR105C2304060011. Във връзка с образуваното производство е изискано становище от ДАНС, в отговор на което с писмо рег.№ М-8250/04.05.2023 г. е посочено, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговаря на изискванията и условията по ЗУБ (л.35).

От административната преписка се установява, че чужденецът е бил поканен за провеждане на интервю, но същият не е отзовал на поканата. От докладна записка рег.№ ВР-131/24.04.2023 г. се установява, че Х. С. самоволно е напуснал общежитието на РПЦ и е в неизвестност. Поради това с Решение № 10310/16.06.2023 г. на Зам.-Председателя на ДАБ е прекратено производството по предоставяне международна закрила на Х. С..

Впоследствие е извършен трансфер от Г. на Х. С., като същият е подал молба за възобновяване на производството по международна закрила рег.№ УП-11700/09.04.2024 г.

С Х. С. е проведено интервю, обективизирано в протокол рег.№ УП-11700/19.04.2024 г. В протокола от проведеното интервю молителят заявява, че по съвет на семейството си в разговор по телефона е решил да замине за Г., където имал роднини. Изтъква, че в страната си по произход се е страхувал за своята сигурност. По думите му в И. е бил задържан два пъти заради участие в протести, през 2019 г. и 2020 г. Твърди, че през 2022 г., когато в И. избухват протести във връзка със смъртта на М. Амини, той и негови приятели чрез интернет договаряли място и час на протестите. Споделя, че след един от протестите негов приятел бил задържан от полицията, а той самият се притеснил, тъй като полицията е можела да намери неговия телефонен номер. След тази случка напуснал дома си и в продължение на един месец изчаквал да види какво ще се случи с приятеля му. Заявява, че е бил търсен в дома му от служители на реда и след като не го намерили, задържали съпругата му. Отправили заплахи към семейството му, че ако не го предадат, нищо добро не чакало семейството му. Докато се криел, успял да си набави фалшив паспорт с имената К. А. П. и напуснал страната си за Турция. До напускане на И. лично не е имал неприятности и не е преживял насилие. Никога не е бил съден или осъждан в държавата си по произход.

По подадената молба за закрила на Х. С. е изготвено Становище рег.№ УП-11700/13.05.2024 г. от мл.експерт в отдел ПМЗ-"Военна рампа" при РПЦ-С., с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено

на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В хода на административното производство са приети справки вх.№ ЦУ-1878/05.12.2023 г. и вх.№ ЦУ-1217/02.05.2024 г., които са подробно обсъдени от административния орган в издадения от него акт.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл.8, ал.1 ЗУБ. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са преценени да неубедителни, като е прието за недоказано участието на чужденеца в протести срещу правителството. След задържането на молителя не е повдигнато обвинение, а в изминалата близо една година той е живеел в страната си необезпокоявано, и нееднократно е напускал И. в посока Турция. В хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. Анализът на фактите и изявленията на чужденица по време на проведеното интервю налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като Х. С. не е бил принуден да напусне И. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплахата поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Посочените лични мотиви на молителя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл.9, ал.1 ЗУБ. Административният орган е приел, че по на чл.9, ал.8 ЗУБ, където административният орган се произнася в условията на оперативна самостоятелност, посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да получи статут и да замине в Европа не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут.

В хода на съдебното производство се представи от страна на ответника справка вх.№ МД-1726/30.07.2024 г. относно И. (л.84).

При така установеното по фактите Съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение на основанията, посочени в чл.146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Председателят на агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. В издадения акт са изложени мотиви от фактическа и правна страна.

Съгласно разпоредбата на чл.1а, ал.2 ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл.8, ал.1 ЗУБ определя предпоставките, при наличието, на които може и следва да се предостави

статут на бежанец, а именно "Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея". Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл.9 ЗУБ определя предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, а именно "Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец" и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателката при направеното от нея интервю, настоящият съдебен състав намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставянето на статут на бежанец и за предоставянето на хуманитарен статут.

Съдът намира, че не са налице материалноправните предпоставки по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец по отношение на жалбоподателя, тъй като изнесените от него факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група. Правилно административният орган е пиел за недоказано участието на чужденеца в протести срещу правителството, с което не е доказано той да е бил преследван заради своето политическо мнение и/или убеждение. Не може да бъде приет за доказан и фактът на двукратното (според твърденията на молителя) негово задържане, доколкото същият не е представил заповеди за задържане, а не почива на логиката тезата за задържане без съставени документи за това. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства не се установява да е имало конкретни заплахи срещу него. Още повече, самият жалбоподател изрично посочва, че лично не е бил преследван въз основа на някои от посочените признаци. Съдът намира, че не са изложени убедителни факти, които да навеждат на наличие на заплаха за жалбоподателя с оглед религиозна принадлежност, още повече, че самият посочва в интервюто, че спрямо него не са отправяни заплахи във връзка с изповядваната религия.

Наличието на всичко изложено – установените противоречия в хода на интервюто и в хода на съдебното производство, и представените доказателства водят до основателно съмнение, че изложеното от жалбоподателя е посочено само и единствено с цел обслужване на защитната му теза и получаване статут на бежанец.

По време на проведеното интервю чужденецът излага твърдения, от които може да бъде направен извод, че той е икономически мигрант, а не бежанец, че действителната причина за напускането на страната му по произход е по-добър стандарт за живот. Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително

данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е "мигрант" /лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде/, а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл.8, ал.1 ЗУБ. От анализа на фактите по делото, както и от изявленията на жалбоподателя в хода на административното производство, противоречивата му бежанска история, се налага изводът, че правилно административният орган е приел действителния мотив на чуждия гражданин за напускане на страната му по произход за свързан единствено с това да се установи в държава с по-висок стандарт на живот и по-конкретно държава в З. Европа (Г.), предвид поведението му, изразяващо се в самоволно напускане на общежитието, където е бил настанен. Действително, жалбоподателят е имал престой в Турция, но наред с това той е заявил, че крайната му цел е била европейска държава. Показателно за действителната цел на чуждия гражданин е и поведението му по време на административното производство. Той самоволно е напуснал РПЦ на ДАБ, където е бил настанен за времето на провеждане на административното производство, поради което е било прекратено производството му по предоставяне на закрила, и едва след репатрирането му от Г. той е поискал административното производство да бъде възобновено.

Налага се изводът, че е законосъобразен изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец.

В тази връзка, Съдът намира, че по отношение на жалбоподателя не са налице предпоставките и причини същият да се завърне в страната си по произход с оглед на характера на посочените причини, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ, въз основа на които да се представи статут на бежанец. Не се установява жалбоподателят да е бил обект на преследване от някой от субектите по чл.8, ал.3 ЗУБ, както и по отношение на него да е извършено някое от действията по преследване съобразно чл.8, ал.5 ЗУБ. Поради изложеното Съдът намира за законосъобразна преценката на административния орган за липсата на основания за предоставяне статут на бежанец.

На следващо място Съдът намира, че не са налице и материалноправните предпоставки за предоставянето на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 ЗУБ. Това е така, тъй като видно от протокола от проведеното интервю и събраните доказателства не се установява жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унижително отнасяне, тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице в случай на вътрешен или международен военен конфликт. В тази връзка неоснователни са изложените в жалбата възражения, че не е обсъдена бежанската история, респективно обстановката в И., чиито гражданин е жалбоподателят. Съгласно чл.9 ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В

случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма.

Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл.15, б.в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи. Съгласно посоченото решение на СЕС чл.15, б.в) от Директивата във вр.с чл.2, б.д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания.

В нормата на чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл.35 АПК решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл.9, ал.1 ЗУБ, е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка Съдът изиска актуална справка за ситуацията в И.. От представените от страна на ответния административен орган справки относно общото актуално положение и отношението на държавните органи в Ислямска република И. се установява, че в държавата се провеждат редовни избори, но те не отговарят на демократичните стандарти, дължащо се отчасти на влиянието на твърдолинейния Съвет на пазителите – неизбираем орган, който дисквалифицира всички кандидати, които счита за недостатъчно лоялни към религиозната върхушка. През 2019 г. условията на религиозните свободи в И. стават лоши. В иранския Наказателен кодекс разпоредбата *moharebeh* ("враждебност срещу Б.") е неясно определена и често се използва за политически цели; както това обвинение, така и "обида на П." са углавни престъпления. Вероотстъпничеството не е кодифицирано като престъпление в Наказателния кодекс, но задържаните по това обвинение лица продължават да бъдат съдени като отстъпници, защото конституцията упълномощава прилагането на шерията към всички случаи, които законът не разглежда изрично. В доклад на австралийското Министерство на външните работи и търговията се посочва, че няколко служби за сигурност упражняват строг и ефективен контрол над огромната територия на И., с изключение на някои гранични райони. В по-голямата част от страната на официалните сили за сигурност задържат броя и тежестта на свързаните със сигурността инциденти на ниско ниво, а държавата е мирна и безопасна според регионалните стандарти. По отношение на икономическата обстановка, в справката се посочва, че същата е нестабилна, тъй като основно зависи от приходите от петрол. Процентът на безработицата е висок -10,6 % към октомври до декември 2019 г., въпреки че показва подобрение в сравнение със същия период през 2018 г.

По отношение на спазване на човешките права в И., в справката е посочено, че правителството и негови агенти извършват произволни или незаконни убийства, най-често екзекуция след арест и при липса на надлежен процес или за престъпления, които не отговарят на международния праг за "най-тежки престъпления". И през 2019 г. продължават съобщенията за политически мотивирани отвлечения, приписани на държавни служители. Служители в цивилни дрехи задържат журналисти и активисти без предупреждение, а правителствените служители отказват да признаят такива задържания или да предоставят информация за тях. В повечето случаи властите не полагат усилия да предотвратят, разследват или наказват такива действия. Конституцията на И. предвижда съдебната система да бъде "независима власт", която е свободна от всякакъв вид нездравословни отношения и връзки. В действителност, обаче съдебната система е подложена на политическо влияние и съдиите са назначавани в съответствие с религиозни критерии. Законът предвижда свобода на вътрешното движение, пътуванията в чужбина, емиграцията и репатрирането, и правителството като цяло спазва тези права, с някои изключения, особено по отношение на мигрантите и жените. Иранските власти си сътрудничат със Службата на Върховния комисар за бежанците на ООН по отношение на бежанците от А. и И.. Конституцията предвижда еднаква защита за жените съгласно закона в съответствие с тълкуванията на исляма, но властите не прилагат законите и разделите, занимаващи се със семейното и имущественото право, дискриминират жените. Конституцията предоставя равни права на всички етнически малцинства, като позволява използване на езиците на малцинствата в медиите, а други закони предоставят правото на гражданите да учат, използват и преподават собствените си езици и диалекти.

Установява се още, че твърдолинейни кандидати печелят мнозинството от местата на парламентарните избори в И., характеризирали се с рекордно ниска избирателна активност от 41% след призови за бойкот. Повечето от считаните за умерени и реформаторски кандидати са дисквалифицирани от участие в изборите, които са първите след националните протести през 2022 г. Министърът на вътрешните работи А. Вахиди заявява на пресконференция, че от 61 милиона имащи право на глас иранци 25 милиона гласуват и допълва, че около 5% от подадените бюлетини са "невалидни" или повредени.

В доклад на австралийското Министерство на външните работи и търговията се посочва, че няколко служби за сигурност упражняват строг и ефективен контрол над огромната територия на И., с изключение на някои гранични райони. В по-голямата част от страната официалните сили за сигурност задържат броя и тежестта на свързаните със сигурността инциденти на ниско ниво, а държавата е мирна и безопасна според регионалните стандарти.

След атаки, извършени на 4 април 2024 г. срещу няколко поста на Революционната гвардия в провинция С. и Б., на 9 април е съобщено за нова атака срещу иранските сили за сигурност в тази провинция, за която отговорност поема сунитската сепаратистка група Jaish al Adī (Армия на справедливостта). Иранските държавни медии държат тази група отговорна и за атаките на 4 април, а пет дни по-късно Jaish al Adī атакува конвой от две полицейски коли между градовете С. и С.. При инцидента са убити шестима полицаи, други двама са ранени, а Jaish al Adī, която се бори за независимостта на граничещата с П. провинция, е класифицирана като терористична организация както от И., така и от САЩ.

След голямата иранска атака срещу И. на 14 април 2024 г., световните медии съобщават, че И. нанася въздушен удар срещу И. на 19 април, атакувайки въздушна база и система за противовъздушна отбрана на ядрен обект близо до централния ирански [населено място]. Американските медии цитират неназовани американски служители, според които атаката е извършена от И., а New York Times цитира анонимни израелски официални лица, които потвърждават ролята на Тел А.. Иранската държавна телевизионна агенция И. съобщава, че на 19 април 2024 г. в няколко ирански провинции са предприети мерки за противовъздушна отбрана, след като в иранското въздушно пространство са забелязани дронове и че ядреното съоръжение близо до И. е безопасно и неповредено. Според командир на иранската армия,

експлозиите в района на И. са причинени от системата за противовъздушна отбрана, която е атакувала и ударила три дрона. И. външен министър Х. А.-А. заявява пред NBC News, че дроновете са изстреляни от вътрешността на И. и са летели няколкостотин метра, преди да бъдат свалени.

При така посоченото в справката Съдът намира, че при тези условия спрямо жалбоподателя не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Следователно законосъобразно административният орган е приел, че в конкретния случай не може да се приеме, че жалбоподателят е заплашен при завръщането си и пребиваването си на територията на И., че има реална опасност да претърпи тежки заплахи. В тази връзка следва да се отбележи, че от събраните в хода на делото доказателства не се установява да е имало и да има заплахи за живота и сигурността му, основани на някои от признаците по чл.8 и чл.9 ЗУБ.

Не на последно място Съдът намира, че липсват и предпоставките за прилагане на принципа "забрана за връщане" по чл.4, ал.3 ЗУБ, а именно, че "Чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание". Това е така, тъй като от събраните доказателства не се установява животът или свободата на жалбоподателя да е бил застрашен по някои от признаците, посочени в тази разпоредба.

Предвид изложеното дотук подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд-София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. С., гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], против Решение № 6299/27.05.2024 г., издадено от Председателя на ДАБ при МС, с което на оспорвания е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: